

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.102/2024/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Bálint, Kállai és Kende Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe ügyintéző: dr. Kende Tamás ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Nehéz-Posony Katinka ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.23.184/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a cég1 Zártkörűen Működő Részvénytársaságnak (alperes címe) 120.000 (százhuszezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes által szerkesztett internetes lap a cég1 Zrt. kiadásában megjelenő sajtótermék.

Az alperes 2023. december 1. napján „cikk címe” címmel jelent meg cikk, mely személy1 egykori helyettes államtitkár ellen hűtlen kezelés miatt folyamatban levő büntetőüggyel, annak háttérével és az üggyel összefüggésbe került cégekkel foglalkozott.

A felperes az alpereshez 2023. december 7. napi keltezéssel helyreigazítás iránti kérelmet juttatott el, melyben az alábbi alperesi közléseket kifogásolta:

- felperes minduntalan felbukkant a háttérben az cég2 mögött.
- A ciprusi névadó kisvártatva kiszállt, és a cég3 Zrt. lépett a helyére, amelynek a cégiratok szerint akkoriban több, felpereshoz köthető cégben is felbukkanó személy6 volt a tulajdonosa, ma pedig maga felperes.
- Felperes értelmezése szerint a fenti két alperesi közlés valótlan tényállítás, mert azt tartalmazza, hogy a pénzmosással érintett cég2 Zrt. mögött a 2000-es évek közepe óta felperes állt és ma is ő áll.
- A fordulatot személy2 Ügyvédi Irodájának 2019. eleji megjelenése hozta, aki azon túl, hogy ügyvéd, sikeres ingatlanvállalkozó is. Ez akkortájt történt, amikor a két ügyvédi iroda az ominózus megbízást kapta az tárca háttérintézményétől. személy2 2019 őszén a részvények 10 százalékát átadta személy3 irodájának. Az ügyészség által említett, a cégbe érkező 1,2 milliárd forintnak is megágyaztak: az cég2 alapszabályába belevették, hogy a társaság veszteségeinek fedezésére és hitelei visszafizetésére az alapító pótbefizetés elrendeléséről dönthet. S itt zár is a történet, hiszen személy4 panamai cégéhez kölcsöntörlesztés címén érkezett be a bíróságon említett 630 millió forint, bár az cég2nak, mérlege szerint, furcsamód nem csökkent ennyivel a tartozása.

A felperes állítása szerint a valótlan tényállításként is értékelt közlés és az alperesi állítás valóság hamis színben való feltüntetésének minősül, mert a nehezen érthető szövegből az olvasónak úgy tűnhet, hogy a végig tulajdonos felperes közvetett tulajdonában álló cégben mosott volna pénzt a két ügyvéd.

Mindezek alapján az alábbi helyreigazító közlemény közzétételét kérte az alperestől:

„A portál weboldala 2023. december 1.-én, „cikk címe” címmel megjelentetett cikkünkben való tények hamis színben történő feltüntetésével azt a hamis látszatot keltettük, hogy felperes a cég3 Zrt.-n keresztül tulajdonosa lett volna az cég2 Zrt.-nek.”

Az alperes a felperes kérelmének nem tett eleget, helyreigazítást nem jelentetett meg.

[2] A felperes keresetében az alperesnek az előzetes kérelmében foglaltakkal azonos tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére való kötelezését kérte.

[3] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Az alperes ellenkérelmében kiemelte, hogy már a cikk eleje egyértelműen tartalmazza, hogy az cég2 Zrt. azt követően vált az minisztérium pénzmossás gyanús kifizetőhelyévé, miután a cég 2019-ben a cég3 Zrt.-től a személy2 Ügyvédi Iroda érdektségébe került. A felperesi értelmezéssel ellentétben a cikk pusztán annyit tartalmazott, hogy a cég3 Zrt. „2010-et kisvártatva követő” időpontban részesedést szerzett az cég2 Zrt.-ben, és a társaságnak kezdetben a felpereshoz köthető cégekben feltűnő személy6 (mely állítás egyik elemét sem kifogásolta a felperes), ma pedig maga felperes a tulajdonosa.

Az alperes ellenkérelme szerint a cikk kifogásolt közléseinek felperesi értelmezése kizárt, azaz a cikk se nem állítja, se nem sugallja, hogy a felperes lett volna a cég3 Zrt. közvetlen és az cég2 Zrt. közvetett tulajdonosa akkor, amikor a cég gyanús pénzmossási ügyletek érintettje volt.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a cég1 Zrt.-nek 210.000 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak 36.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikkét, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. §-át, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdését, a 496. § (1) és (3) bekezdéseit, a PK 12. számú állásfoglalás II. pontját, és a PK 13. számú állásfoglalás II. pontját.

Mivel a felperes keresetében az alperesi közlésekkel kapcsolatosan a valóság hamis színben való feltüntetését kifogásolta, azt fejtette ki, hogy a tényállítás akkor minősül a valóság hamis színben történő feltüntetésének, ha önmagában ugyan megfelel a valóságnak, de a valóság teljes kibontásához további való tények közlése is szükséges és ezek elmaradása tartalmilag fogyatékos, a valóságot elferdítő, azt hamis színben feltüntető közlést eredményez.

A felperes előadását értékelve abból indult ki, hogy az előadás szerint az alperes azon tény elhallgatásával valószínűsítette meg a való tény hamis színben való feltüntetését, miszerint felperes jóval azt követően szerzett részesedést a cég3 Zrt.-ben, hogy a cég az cég2 Zrt.-beli részesedését megszüntette.

A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján a cikk egészének kontextusában értékelte a kifogásolt alperesi közlést és arra a következtetésre jutott, hogy az nem minősül a valóság hamis színben való feltüntetésének. A cikk a felperes cég3 Zrt.-ben fennálló érdektségével kapcsolatosan csak annyit tartalmaz, hogy az a cikk keletkezésekor fennáll, ebből pedig nem következik, hogy a felperes volt a cég tulajdonosa öt évvel azelőtt is, amikor 2019-ben a cég3

Zrt. kiszállt az cég2 Zrt.-ből. A cikk pedig kifejezetten tartalmazza azt, hogy az cég2 Zrt. pénzmosásgyanús ügyletei azt követően történtek, hogy az cég2 Zrt. a cég3 Zrt.-től személy2 érdekeltségébe került. Megítélése szerint a felperes által a cikkből hiányolt azon tartalom, hogy a cég3 Zrt.-nek az cég2 Zrt.-ben való részesedése 2019 márciusában megszűnt és 2019 októberében szerzett részesedést a cég3 Zrt.-ben és csak további egy év múlva 2020 novemberében került a cég teljes egészében az érdekeltségébe, kifejezetten növelné a felperes személye és az cég2 Zrt. pénzmosásgyanús ügyletei közötti összefüggés látszatát. Ezt azzal indokolta, hogy a cikkbéli azon általános tartalmú megállapítás, hogy jelen időben, vagyis „ma” a felperes tulajdonában áll a cég3 Zrt., nem hordoz információt az érdekeltség megszerzésének időpontjára. Ezáltal az átlagolvasó nem tudja úgy értelmezni a közlést, hogy az érdekeltség már évekkal korábban 2019-ben is fennállt. A cég3 Zrt.-nek az cég2 Zrt.-ben való részesedése megszűntének, továbbá a felperes teljes tulajdonlásának konkrét időpontokkal való megjelölése azt mutatná, hogy a történésekre időben viszonylag közel került sor, mely sokkal inkább alkalmat adna a felperes tulajdonszerzése és az cég2 Zrt. pénzmosásgyanús ügyletei közötti kapcsolat feltételezésére.

A cikknek azon közlése, mely szerint a felperes „minduntalan feltűnik az cég2 mögött” a perben nem releváns, ezért annak érdemi értékelésének nem volt helye.

Kitért arra is, hogy az cég2 Zrt. közpénzeket érintő büntetőügyével kapcsolatos tudósítás közügynek minősül, ugyanakkor a közlés megítélésének fókuszában nem a szólással érintett személyek státusza, hanem maguk a közügyek állnak, melyet az érintettek magas fokban kötelesek tűrni.

A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott és a felperest, mint pervesztes felet kötelezte a meg nem fizetett illeték viselésére.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát.

Kérte továbbá, hogy a másodfokú bíróság kötelezze perköltségének viselésére az alperest.

Az alperesi lap azon tény elhallgatásával valósította meg a való tény hamis színben való feltüntetését, hogy a cég3 Zrt. tulajdonosi részesedését már 2019. március 29. napján megszüntette az cég2 Zrt.-ben és felperes csak fél évvel később 2019. október 30-án szerzett 50%-os részesedést, majd 2020. november 12-én vált a társaság kizárólagos tulajdonosává. Ha ezt a fontos körülményt az alperes megírta volna, akkor a cikk a valós képet tükrözné az eseményekről. Ennek hiányában azonban az írás részben pontatlanul, részben elnagyoltan mutatja be az eseményeket és az olvasó észszerűen hiheti azt, hogy a felperes volt a cég3 Zrt. tulajdonosa abban az időszakban, amikor a cég tulajdonában állt az cég2 Zrt. és ekkor került sor az ügyészség álláspontja szerint a bűncselekmény elkövetésére.

Álláspontja szerint a cikk szövegének értelmezése során az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le. A cikk nyelvtani értelmezéséből nem derül ki, hogy a felperes nem volt tulajdonosa a cég3 Zrt.-nek abban az időszakban, amikor ez a társaság az cég2 Zrt. részvényese volt. A „ma pedig maga felperes” megjelölés nem zárja ki, hogy korábban is tulajdonosa lett volna a cégnek. Ez az időpontmegjelölés azt sem jelentheti köznap értelemben, hogy a közvetlen közelmúltban lett a tulajdonos a felperes, mivel felperes 2019. október 30-án 50%-ban, majd 2020. november 12. napján 100%-ban vált tulajdonossá a cég3 Zrt.-ben, vagyis a cikk megjelenése előtt több mint három évvel. Az is lényeges körülmény megítélése szerint, hogy a cég3 Zrt. valamivel több mint egy évvel korábban vált meg a részvényeitől az cég2 Zrt.-ben, minthogy a felperes egyedüli tulajdonossá vált volna a cég3

Zrt.-ben. A cikk valós tények szándékos elhallgatásával követte el a hamis színben való feltüntetést, ugyanis azt a valós tényt hallgatta el, hogy a cég3 tulajdonosi részesedését már 2019. március 29. napján megszüntette az cég2 Zrt.-ben és a felperes csak fél évvel később vált részbeni tulajdonossá, majd 100%-ban szerezte meg a céget.

A felperesnek jogos érdeke van arra, hogy az újság azt írja meg, hogy utóbb szerezte meg az cég2 Zrt. egyik korábbi tulajdonosát. Az újságolvasótól nem várható el, hogy a cikk állításainak pontosságát a cégiratokból ellenőrizze. A valóság az, hogy a felperes egyetlen percig sem volt a cég3 Zrt. tulajdonosa, vagy tényleges tulajdonosa, amíg ez a társaság az cég2 Zrt. tulajdonosa volt, így a bűncselekményekhez sincs semmiféle köze.

Kitért arra is a cikkben foglaltakkal kapcsolatosan, hogy a felperes soha semmilyen üzleti kapcsolatban nem állt a cég3 neve Zrt. alapítójával személy7val, a cikkből pedig az nem derül ki, hogy egyébként a szerző kire is gondol. Később sem kerültek üzleti kapcsolatba, mert az cég2 Zrt. megszerzésekor a jogügylet egyik oldalán sem szerepelt a felperes, mert egyik cégnek sem volt az ügyvezetője, illetve tulajdonosa. A felperesre vonatkozó kiinduló közlés azért is kritikus, mert a cikk azt is állítja, hogy a kölcsön története összefügg a felperes sorsával, aki minduntalan felbukkan a háttérben az cég2 mögött. Ezzel azt állítja az alperes, hogy a felperes állt a háttérben a pénzmosásra használt cég2 Zrt. mögött, ami ellentétes azon tényekkel, amelyek a közhiteles nyilvántartásból következnek.

Az ítélet átvéve az alperesi védekezés csúsztatását, megállapítását arra is alapítja, hogy a cikk eleje is egyértelműen fogalmaz, az cég2 Zrt. pénzmosásgyanús kifizető helyé válásával kapcsolatosan, azonban a cikk elején nem esik szó sem felperesről, sem a cég3 Zrt.-ről. A körülményeket részleteiben nem ismerő átlagolvasótól nem várható el, hogy értelmezze személy2 ügyvéd szerepét, miközben a felperes személyével szignifikánsabban foglalkozik az írás.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy a cikk legelején úgy fogalmazott, hogy 2019-ben az eddig tetszhalott állapotban lévő cégben személy2 tulajdonossá vált. A cikkbeli megfogalmazásból egyértelmű, hogy a cég teljes egészében az ügyvéd tulajdonába került és nem másokkal együtt lett tulajdonos, hanem egyedül. Ezzel az értelmezésével kapcsolatosan csúsztatás nem vethető fel, mert az idézett mondatrésznél nem annak van jelentősége, hogy a cég3 Zrt., vagy felperes neve szerepel-e, hanem annak, hogy egyértelmű, hogy az cég2 egyedüli tulajdonosává személy2 vált, vagyis sem a felperes, sem a cég3 Zrt. nem volt tulajdonos. A cikkből az is kiderül továbbá, hogy személy2 az egyik vádlott, vagyis az olvasó számára nyilvánvaló, hogy a büntetőeljárás nem érinti a felperest. A cikk nap szerinti dátumok nélkül leírja a folyamatok időrendjét, és tartalmazza azokat a valós tényeket, amelyeket a felperes is lényegesnek ítél. A „ma pedig” szóösszetétel azt jelzi, hogy ez az időpont elkülönül a korábbi állapotoktól és azt erősíti, hogy amikor a kérdéses büntetőjogilag is releváns eseménysor történt, a felperes még nem volt tulajdonos.

Az alperesi cikk nem keltette azt a látszatot, hogy a felperes lett volna az cég2 Zrt. tényleges tulajdonosa, akár közvetve, akár közvetlenül. Nyelvtani értelmezés szerint az „akkoriban” személy6 volt a tulajdonos, „ma pedig” felperes, azt jelenti, hogy az első időpontban, amely a múltbeli eseményeket írja le, egyik személy, ma pedig a másik személy a tulajdonos. Hangsúlyozta, hogy nincs olyan kötelezettsége, hogy a cégmódosítások pontos dátumait ismertesse, hanem arra van kötelezettsége, hogy a tényekről hitelesen számoljon be. E kötelezettségének pedig eleget tett és a cikk megjelenése előtt megszólalási lehetőséget is

biztosított a felperesnek, aki azonban ezzel nem élt. A cikk nem állította és nem is mutatta be úgy az eseményeket, mintha a felperesnek az minisztériumi kifizetésekkel összefüggő büntetőügyhöz köze lett volna, de a cég működésének útja és egyéb céges kapcsolatainak bemutatása önmagában is közügynek minősül.

Az a kérdés, hogy ki volt az cég2 Zrt. jogelődjének alapítója ténykérdés, melyet a cégnyilvántartás tartalmaz, ezért önmagában az, hogy ezt a személyt nem nevezte meg a cikkben, nem gátolta meg a felperest, hogy az illetőt beazonosíthassa. Amennyiben az információ alaptalan, úgy ezt is vitathatta volna a felperes. Az alperesi érvelés nem erősítette azt, hogy a felperes az cég2 Zrt. és a cég3 Zrt. közvetett tulajdonosa volt, az csak arra terjedt ki, hogy a cég alapítója és a felperes ugyanannak az üzleti körnek voltak a tagjai, amelyben ezen cégek tulajdonosi köre is részt vett.

[7] A felperes fellebbezése nem alapos.

[8] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint az ügy érdemében határozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését helytállónak ítélte, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[9] Az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalás alapján helyesen indult ki abból, hogy a sajtó-helyreigazítási kérelemmel érintett sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni.

[10] A cikk központi témája egy folyamatban lévő büntetőeljárásról való beszámoló, mely szerint az minisztérium helyettes államtitkárai és társai minisztériumi háttérintézményekből pénzeket juttattak egy gazdasági társasághoz. Ez a gazdasági társaság már a cikk elején megnevezett cég2 Zrt. volt, az események pedig 2019 során történtek. Az írás másik szála ezzel a gazdasági társasággal foglalkozott; az cég2 Zrt. történetét elevenítette fel az alapítástól a cikk keletkezéséig. Kiemelt helyen közölte azt is, hogy a cég jelenleg kényszertörlesztés alatt áll.

A cikk a társaság történetében fontos momentumként mutatja be azt, hogy a cég 2019-ben az egyik vádlott, személy2 ügyvéd kezébe került. A cikk a záró részében is visszacsatol (az cég2 kényszertörlesztésének tipográfiailag való kiemelését követően) személy2 ügyvédhez és nevezettnek a cég életében való 2019 eleji megjelenéséhez. A minisztériumból származtatott összeg egy részének 1,2 milliárd forintnak a tisztára mosását a szerző az cég2 Zrt.-hez kötötte, ehhez az eseményhez a felperes személye semmilyen módon nem kötődött a cikkben foglaltak szerint.

[11] A felperes személye a cikk másik fő vonulatában jelent meg, melyben a szerző az cég2 Zrt. történetével foglalkozott.

A cégtörténethez illeszkedően a felperes személye több esetben megemlítésre került, azonban más személyekkel kapcsolatos gazdasági tevékenység révén. A cégtörténetben kizárólag annyiban érintett a felperes, hogy az cég2 Zrt. tulajdonosává a cég3 Zrt. vált, mely utóbbi társaságnak jelenleg a felperes a tulajdonosa.

[12] Az írás több ponton is a 2019-es évet említi a büntetőeljárással érintett események szempontjából központi jelentőségűnek, ugyanakkor a felperes cég3 Zrt.-ben való tulajdonlását a mostani, vagyis a cikk megjelenési idejére, 2023. évre állítja.

A lap a cég3 Zrt.-t és annak a felperest megelőző tulajdonosát személyő sem hozza összefűgésbe a kérdéses bűncselekménnyel.

[13] A cikknek a fent említett zárórésze ismét visszatér a feltételezett bűncselekmény elkövetésének körülményeihez és ebben a részben már kizárólag az előzőekben is érintett eseménysort dolgozza fel, kizárólag az ügyészség látóterébe került személyek szerepének kidomborításával.

[14] A PK 12. számú állásfoglalás alapulvételével az alperesi írás egészének, egyes részeinek egymáshoz való viszonya és konkrét közlései alapján nem lehetett olyan tartalmat tulajdonítani, hogy az alperes való tények hamis színben való feltűntetésével jogsérelmet okozott.

[15] Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor a felperes keresetét elutasította és nem kötelezte az alperest az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései és a Pp. 499. § (1) bekezdése szerinti helyreigazító közlemény közzétételére.

[16] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a felperest kötelezte az alperes által szerkesztett lapot kiadó jogi személy számára perköltség megfizetésére, figyelemmel a Pp. 83. § (1) bekezdésére. A perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése és az alperes által felszámított összeg alapján állapította meg.

[17] A másodfokú bíróság a felperest kötelezte a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján, melynek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján határozta meg, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint.

[18] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az

illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. április 9.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró